

# MÜCADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaalebirliigi24.net  
mucaalebirliigi@gmail.com  
t.me/mucaalebirliigi  
Mücadele Birliğı Gazetesi  
MBGazeteSon  
mucaalebirliigi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

22 Nisan 2026 S.108



# 1 Mayıs'ta Taksim'i Kuşatmaya

**G**üçlü olan kim gerçekte, savunmada olan, gerileyen kim? Tarihin akışı üzerinden genel bir söylemsel soru değil burada söz konusu olan. Bugün, şimdi, güçler dengesi açısından, burjuva devlet ve sistem mi, emekçi halklar mı? Polis copu, asker dipçığı, türlü çeşit savaş araç gereçleri, giyotinden daha hızlı çalışan mahkemeleri, basın yayın kuruluşları, üniversiteleri, her gün yeniden ve yeniden "üretilen" egemen sınıf ideolojisi, buna eşlik eden korkunç bir toplumsal çöküş ve çürüme... Devasa bir güç! Diğer tarafta "baldırı çıplaklar" sınıfı. Elde avuçta hiçbir şeyleri olmayanlar. Yarı aç, yarı tok, kah işsiz, kah ücretini alamayan... Sayısı on milyonlarca. Ama dağınık, çoğunluğu örgütsüz! "Gariban" hepsi. Yardım muhtaç!

Devamı 2. sayfada...



*Editör*

**Hedef 1 Mayıs Alanı Taksim**



*Sibel Deniz*

**Gençlik Geleceğın Umudu**



*Aybel Gül*

**Biz de İnsanız**



*K. Taylan Kızıldağ*

**"Güç Biriktirme Sanatı"**



**Nisan Kampanyası  
kapsamında seçili setler**

**%50 indirimde**

[www.yenidonemyayincilik.com](http://www.yenidonemyayincilik.com)

# 1 Mayıs'ta Taksim'i Kuşatmaya

## Manşet

Güçlü olan kim gerçekte, savunmada olan, gerileyen kim? Tarihin akışı üzerinden genel bir söylemsel soru değil burada söz konusu olan. Bugün, şimdi, güçler dengesi açısından, burjuva devlet ve sistem mi, emekçi halklar mı?

Polis copu, asker dipçığı, türlü çeşit savaş araç gereçleri, giyotinden daha hızlı çalışan mahkemeleri, basın yayın kuruluşları, üniversiteleri, **her gün yeniden ve yeniden "üretilen" egemen sınıf ideolojisi**, buna eşlik eden korkunç bir toplumsal çöküş ve çürüme... Devasa bir güç!

Diğer tarafta **"baldırı çıplaklar"** sınıfı. Elde avuçta hiçbir şeyleri olmayanlar. Yarı aç, yarı tok, kah işsiz, kah ücretini alamayan... Sayısı on milyonlarca. Ama dağınık, çoğunluğu örgütsüz! "Gariban" hepsi. Yardıma muhtaç!

Böyle diyorlar, böyle görüyorlar. Öyleyse yanıt açık: Bir avuç sömürgeci haramzade!

Oysa gerçeklik bunun tam tersi. Hemen her kritik dönemde sermaye düzeninin beynini, Ankara'yı hedef alan emekçi kitlelere bakın. Gençlik, kadınlar, madenciler, eğitim emekçileri... Kuşatan emekçi yığınlar, kuşatılan sermaye devleti!

Her 1 Mayıs döneminde kuşatmaya alınan Taksim'e bakın! Hücumla geçen kim gerçekte, savunmada olan kim? **Kuşatmaya alınan kim?** Hedefi kuşatan "ordu" hangisi?

Taksim'e sıra sıra daireler halinde dikilen bariyerler, Şişli Camii'nden Tarlabaşı'na, Tepeüstü'nden Kuledibi-Karaköy hattına, Cihangir'den Gümüşsuyu'na... hatta Barbaros Bulvarı'nın başlangıcına kadar Taksim'e çıkan her yere bariyerler, kontrol noktaları, tomalar, çevik otobüsleri, gözaltı için belediye otobüsleri konumlandırılıyor. Hakikat çirilçiplak ortada değil mi?

Denizler'in yolundan yürüyen gençliğin, tüm gençleri Taksim'e çağırın bildirisinin başlığı, bu gerçekliğin nasıl bilincinde olduklarını gösteriyor: **"Cüretini Kuşan, Taksim'i Kuşat"**! Çürümeye, geleceksizliğe, gençliğin yozlaştırılmasına karşı liseli-üniversiteli öğrenci gençliği, işçi ve emekçi gençliği 1 Mayıs'ta "Taksim'i kuşat"maya çağırıyor devrimci gençlik.

Devrimci işçilerin başını çektiği mücadeleci sendikal hareket de aynı gerçekliği kendi çağrılarında, örgütledikleri "Taksim İnisyatifi"nin somut hareket planlarında dile getiriyorlar. Güçlerinin farkındalar. 1 Mayıs'ta gerçekleştirecekleri Taksim kuşatması ile devrimin gücünü tüm emekçilere gösterme fırsatını bir kez daha ele geçirmiş durumdadır.

Sermaye düzeni kuşatma altındadır. Birleşik devrimin toplumsal güçleri, durumun bilincindedir. Güçlü olan biziz. Bu bilinçle 1 Mayıs'ta Taksim'i kuşatmak için, ileri!

# Hedef 1 Mayıs Alanı Taksim

## Editör

*Burjuva sınıf ve faşist devlet, işçi sınıfının ve emekçilerin beş yüz bin kişiyle Taksim Alanı'na çıktıkları 1976'dan bu yana, Taksim Meydanı'nda devrimin hayaletini görüyor.*

Dünya işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Şunun şurasında sekiz-dokuz günlük bir süre kaldı. Sendikaların yanı sıra yasal sol partiler, devrimci hareketler ve çevreler 1 Mayıs'a ilişkin politika ve pratik tavırlarını peş peşe açıklıyorlar.

**Sürpriz yok.** Yasal sol partilerin büyük bir kesimi, DİSK'in başını çektiği çok bilinen "dörtlü"ün gösterdiği alana, Kadıköy Meydanı'na gidecekler. DİSK Genel Başkanı Çerkezoğlu, İstanbul'da Taksim Meydanı'na izin verilmemesini belirterek *"Taksim irademizden geri adım atmadan İstanbul Kadıköy Meydanı'nda yan yana geleceğiz"* diye açıkladı.

**Kimlerle yana gelecek DİSK?** Geçtiğimiz yıla kadar 1 Mayıs kutlamaları kendi tekellerindeymiş gibi hareket eden "dörtlü"ün geri kalan üç örgütü kesin de, diğerlerini bilmiyoruz. Madem ki, her yıl yaptığınız gibi, 1 Mayıs Taksim Alanı dışında her yere gitmeye hazırsınız, o halde şu **"Taksim irade" niz ne oluyor diye sormak gerekiyor.** Çok açık, her yılın 1 Mayıs'ını Taksim Alanı dışında her yerde kutlayan DİSK ve diğer "üçlü"de "Taksim iradesi"nin i'si bile yok. Geçmiş yıllarda hiç olmazsa Taksim'e gider gibi yapmak için Mecidiyeköy'de filan toplanır, polis saldırısı başlayana kadar sloganlar atar sonra da dağılırdınız. Birkaç saldırıdan sonra bunları da bıraktınız. Şimdi doğrudan, üstelik herkesi çağırarak, İstanbul valisinin gösterdiği yerin yolunu tutuyorsunuz.

Burjuva sendikacılığın sembolü haline gelmiş olan Türk-İş ise soluğu Edirne'de alacak. Sosyal reformist partilere gelince, bunlardan kendini ayrı tutmaya özen gösteren biri Edirne'de değil ama, İstanbul Kartal'da "mevzile-necek". Diğerleri yani EMEP, Sol Parti, TİP gibileri, elbette DİSK gibi, **"Taksim iradelerinden geri adım atmadan"** muhtemelen İstanbul'da DİSK'in yanında olacaklar.

İşin şakası bir yana, DİSK, TMMOB, TTB, KESK gibi örgütlerle onların peşinden ayrılmayan sosyal reformist partiler 1 Mayıs'ı Taksim Alanı'nda kutlamak gibi hiçbir politika, niyet ve iradeye sahip olmadıkları halde, neden böyle bir niyet ve politikaları varmış gibi yapıyorlar?

Çok açık. Çünkü, Taksim 1 Mayıs Alanı'nda ısrar, devrimde ısrardır. Buna karşılık, **burjuva sınıf ve faşist devleti işçi sınıfının, emekçilerin bu ısrarını kırmayı**



*DİSK, TMMOB, TTB, KESK gibi örgütlerle onların peşinden ayrılmayan sosyal reformist partiler 1 Mayıs'ı Taksim Alanı'nda kutlamak gibi hiçbir politika, niyet ve iradeye sahip olmadıkları halde, neden böyle bir niyet ve politikaları varmış gibi yapıyorlar?*

**bir irade kırma, devrimde ısrar iradesini kırma meselesi olarak ele alıyor.** Yani sorun, DİSK'in başını çektiği dördlünün ve onların peşinden ayrılmayan sosyal reformist partilerin işçi sınıfına, emekçilere, gençliğe yutturmaya çalıştıkları gibi basit bir "alan" tartışması değil.

Burjuva sınıf ve faşist devlet, işçi sınıfının ve emekçilerin beş yüz bin kişiyle Taksim Alanı'na çıktıkları 1976'dan bu yana, Taksim Meydanı'nda devrimin hayaletini görüyor. O meydan ki, bir yıl sonra, 1977'de otuz yedi işçinin, devrimcinin kanıyla sulanacaktı. O katliamdan sonra işçiler, emekçiler, devrimci güçler ertesi yıl daha büyük bir kalabalıkla Taksim'i doldurdu; yani işçi sınıfı, devrimci güçler ve diğer emekçiler burjuvazinin katliamına meydan okumuşlardı. İşte o yıldan sonra sermaye sınıfı ve faşist devlet 1 Mayıs'ın Taksim Alanı'nda kutlanmasını yasakladı.

İrade savaşı böyle başladı. **"Taksim'de İsrar Devrimde İsrar"** anlamına böyle dönüştü. Bu gerçeği en iyi bilen, DİSK'le yanındaki örgütler ve sosyal reformist partilerdir. Bu gerçeği bildikleri ve işçi sınıfının, emekçilerin Taksim 1 Mayıs Alanı'nda ısrarlarının farkında oldukları için "Taksim iradesi"nden söz ediyorlar. Gerçekte ise, uzun yıllardır 1 Mayıs'ta Taksim dışında her yere gittikleri yıllar boyunca, böyle bir iradenin "i"sine bile sahip değillerdi. Şimdi ve geçmişte "Taksim iradesi"nden söz etmelerinin

tek nedeni, Taksim'de ısrar eden, Taksim'de ısrarın devrimde ısrar anlamına geldiğini bilen ve kabul eden işçileri, emekçileri aldatmak içindir. Böyle bir iradeleri yok ve 1978'den sonra hiç olmadı.

Sadece o değil. Kendi iradeleri olmadığı gibi, yasal sosyal reformist partileri, oportünist hareketleri -okur, Şişli Abide-i Hürriyet, Kadıköy, Kartal, Yenikapı vb. meydanlarındaki kutlamaları anımsasın- peşlerinden sürüklediler. Her seferinde de, bunların peşinden sürüklenen bir hareketin, 90'lı yıllarda itiraf ettiği gibi, o alanlara *"çoşkuyla gittiler, koyun gibi döndüler"*.

Evet, bir kez daha **"Taksim'de İsrar, devrimde ısrardır."** Bu sermaye sınıfı ve onun faşist devletiyle, on yıllar boyu değişip duran yönetimleriyle bir irade savaşıdır, irade kırma, boyun eğdirme, diz çöktürme savaşıdır.

Gerçekte, bütün sol hareketler, buna yasal sosyal reformist partiler dahil, sınıf savaşının bu gerçeğinin bilincindeydiler. Bu konuda yani 1 Mayıs'ın Taksim 1 Mayıs Alanı'nda kutlanması konusunda henüz diz çökmedikleri, boyun eğmedikleri yıllar oldu ve o yıllarda çatışmalar, gözaltına alınmalar, zindan tehditlerine rağmen Taksim'e çıkma iradesini gösteriyorlardı. Sert çatışmalarla geçen iki-üç yıldan sonra iradeleri kırıldı ve Taksim dışında her meydan gitmeye başladılar.

Birileri hariç: **Leninistler.** Leninistler, **1992'de Gaziosmanpaşa rezaletine ortak olmayarak Taksim'de ısrar ettiler.** O yıldan sonra, tek başlarına kalma pahasına, sermaye sınıfının, faşist devlet ve çeşitli hükümetler eliyle söndürmeye çalıştığı Taksim ateşini ne pahasına olursa olsun diri tuttular; ateşin sönmesine izin vermediler. Öyle ki, her 1 Mayıs'ta Taksim'de nöbet tutan gazete muhabirleri, Leninistlerin Taksim 1 Mayıs Alanı'na çıkıp çıkmayacaklarını iddia konusu yapmaya başlamışlardı.

Geçtiğimiz yıl Leninistlerin "yalnızlığı" bitti. Devrimci öncü işçiler, mücadeleci sendikalar büyük bir sınıf bilinciyle hareket ederek Taksim'e çıkmaya karar verdiler. **Mücadeleci sendikaların ve devrimci öncü işçilerin Taksim'e sahip çıkmaları, Taksim'de ısrar etmeleri büyük bir politik etki yarattı.** Gözler, DİSK ve peşinden sürüklediği güçler üzerinden mücadeleci sendikalara, devrimci öncü işçilere, bunların oluşturduğu devrimci odağa çevrildi.

Bu yıl bu gerçeklik daha da pekişecek, 1 Mayıs'ı devrimci öncü işçilerin ve mücadeleci sendikaların oluşturduğu devrimci odağın daha da öne çıktığını göreceğiz. Artık gözler bu devrimci odakta.

Sınıf savaşının bu yeni kilometre taşını pekiştirmek için bütün sınıf bilinçli devrimci öncü işçilere, burjuva sınıfla dışarı dışarı bir mücadeleden yana bütün sendikalara şimdi bir kez daha hedef Taksim 1 Mayıs Alanı diyoruz.

# Gençlik Geleceğin Umudu

**Sibel Deniz**

Bililir; genç insanlar devrimci mücadeleye yöneldiğinde, eylemlere katılmaya başladığında ya da örgütlendiğinde polisin ilk işi ya o genci ya da ailesini taciz etmeye başlar. Çok yaygın uygulamadır. Gencin yolu kesilir ya da telefonla aranır ya da bir araca bindirilip ücra köşeye götürülüp bir taraftan tehditler, diğer taraftan rüşvetler ardı ardına sıralanır. Aile aranır “çocuğunuz terör örgütü mensuplarıyla görüşüyor”, “çocuğunuz terörle ilişkili derneklere gidiyor”, “çocuğunuz teröristlerle pikniğe gitti”, “çocuğunuz teröristlerin organize ettiği şu eyleme-mitinge katıldı”, “çocuğunuz...” uzar gider liste...

Bunun sonucu ise ailenin toplumsal yapısına ve çocuklarıyla olan ilişkilerine göre değişir. Kimi yerde aile sahip çıkar çocuğuna, “benim çocuğum yanlış bir şey yapmıyor, arkasındayım” der, çoğu yerde de gence yönelik baskılar, tehditler, cezalar, yasaklamalar başlar. On yıllardır polisin ve devletin yılmadan uyguladığı politikadır bu. “Devletin temel yapı taşı” aileyi yanına çekebilen devlet, yüzünü devrime dönmüş genci yıldırabilmek için her yolu dener. Boyun eğmeye yanaşmayan gençler için durum zorlu mücadelelerden geçer, evden, aileden uzaklaşmaya kadar gider.



Gençleri örgütlü mücadeleden, devrimci düşüncelerden uzaklaştırmak isteyen devlet gençleri ailenin şiddetine ve baskısına itmekle yetinmez, onları çürütmek, yozlaştırmak, bireyselliğe itmek için de her yolu dener. Mahallelerde, okullarda her köşe başında bulunabilen uyuşturucu, çeteler, genç kadınlar için İpek Er, Gülistan Doku örneklerinde olduğu gibi cinsel baskı, tehdit yöntemleri... Her yolu kendine mübah sayar.

Bunlara en açık örneklerden biri, 2000'lerin başında liseli bir genç kadının Devrimci Öğrenci Birliği'nde örgütlenmesi, bildiriler dağıtım eylemlere katılması ile başlar. Durumu polisten öğrenen ailesi çocuklarını vazgeçiremeyince, okuldan uzaklaştırıp eve kapatma yolunu seçer. Okulun rehberlik servisine çağrılan genç kadına kurşun kalemle yazdırılan ifade silinerek şiddet ve nefret eğilimli söylemlerle değiştirilip okuldan atılır. Genç kadın evine kapanmamak için evden kaçsa da, yoldaşlarının henüz reşit olmadığı, ailesinin yanına dönmesi gerektiği uyarıları üzerine bir süre sonra ailesinin yanına dönse de, eğitimden de uzak olarak eve kapatılır. Birkaç ay sonra ailesi DÖB'lü öğrencileri arayıp, “Kızımız uyuşturucu kullanıyor, her gün başka yerlerde kalıyor, gelin alın, ‘yoldaşınıza’ sahip çıkın, kurtarın” diye yardım ister...

Devletin, dolayısıyla burjuvazinin yaratmak istediği gençlik bu... Sorgulamayan, düşünmeyen, verilen alan, her tür çürümüşlüğüne içine bulaşmış, gerektiğinde tetikçi, gerektiğinde fuhuşun içinde tutulacak, ucuz iş gücü olacak gençler...

Bugün pek çok yerde hakkında eylem yapılan İlayda için de süreç benzer şekilde başladı. 18 yaşında üniversiteli genç bir kadın olan İlayda

Zorlu, 8 Mart eylemlerine katıldığı için ailesine “ihbar” edildi. 40 gün boyunca ailesinin baskısıyla, tehdit ve şiddetleriyle baş başa kalan, “artık okula gidemeyeceği” söylenen İlayda, babasının silahından çıkan kurşunla hayatını kaybetti. “İntihar etti” dediler İlayda için. Oysa o, birkaç saat önce arkadaşlarına “Lütfen gelin alın beni. Korkuyorum. Kaçmam lazım. Ben yazana kadar sakın yazmayın bana. Tek mesaj bile. Babam eve geliyor yazmayın, telefonumu alacak birazdan. Yine de ulaşırım akşam” demişti. Ve İlayda, birkaç saat sonra hayatını kaybetti.

Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde okuyordu İlayda Zorlu ve Hatay Kırıkhan'da ailesinin deprem konutlarında bulunan evinde göğsünden vurularak katledildi... Bilinir ki bölgenin emniyetleri aileleri tehdit konusunda çok mahirdir. On yıllar boyu neredeyse hemen her örgütlenen gencin ailesini aramış, baskı ve tehditlerle gençlerin örgütlenmesinin önüne geçmek için her yolu denemişlerdir. İlayda için de baba Bekir Zorlu'yu arayan polis, “Çocuğunuz örgüte katılmış, iki güne dağa kaçırılır” diyerek aileyi kışkırtmıştır.

İlayda'nın “intihar” haberi yerel basında duyulur duyulmaz arkadaşları İlayda'ya sahip çıktı: “İntihar değil cinayet!” diyerek ailenin baskısını ve polisin hareketlerini teşhir etti. Ve İlayda için gençler pek çok merkezde sokaklara çıktı, eylem yaptı, polisin baskı ve tehditlerini teşhir ederek arkadaşlarına sahip çıktı.

Polis ve devletin aileler eliyle devrimci gençlere yaptığı baskılar işe yaramayacak. Geleceksizliğin, yoksulluğun, çarpık eğitim sisteminin ve her tür yozlaşmanın tehdidi altındaki gençlik, geleceğin umudu olmaya devam edecek!



**İlayda Zorlu**

# İşçi Sağlığı ve Meslek Hastalıkları Çalıştayı Yapıldı



Tüm-İş Konfederasyonu, 18 Nisan Cumartesi günü Afyon'da İşçi Sağlığı Ve Meslek Hastalıkları Çalıştayı gerçekleştirdi. Afyon Belediyesi Gedik Ahmet İl Halk Kütüphanesi'nde yapılan çalıştayda açılış konuşmasını **Otel ve Turizm İşçileri Sendikası Genel Başkanı Birsal Tuğlu** yaptı, ardından Tüm-İş Konfederasyonu Genel Başkanı Mahmut Şahin söz aldı. OTİS kurucularından ve Tüm-İş Konfederasyonu Yönetim Kurulu üyesi Zaferi Cengiz İşçi Sağlığı Ve Meslek Hastalıkları Çalıştayı Afyon'da gerçekleştirme nedenlerini açıkladı.

Ardından işçilerin çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve meslek hastalıklarından korunabilmesi için işçilerin haklarını bilmeleri için sözü



**Şahin Başaraner**  
KATAŞ-SEN Genel Başkanı

İşçi Sağlığı ve Meslek Hastalıkları Çalıştayı'nda sunumlarını yapacak olan uzmanlara bıraktı.

İlk olarak Yedikule Göğüs Hastalıkları Ve Göğüs Cerrahisi Eğitim Ve Araştırma Hastanesi'ne görev yapan **Doç. Dr. Elif Altundaş Hatman** "Meslek Hastalıkları Tanı Süreci ve Örneklerle Meslek Hastalıkları" konulu sunumu yaptı.

Meslek hastalığı nedir, bir hastalık veya sağlık sorunu hangi koşullarda meslek hastalığı olarak kabul edilir. Hangi mesleklerde hangi meslek hastalıkları yoğun olarak görülmektedir. Meslek hastalığının belirtileri, ortaya çıkış süreçleri ve meslek hastalıklarının tanısının konulması ve tedavisi, meslek hastalığının bulunduğu tespit edilen işçilerin yaşadıkları sağlık durumuna uygun çalışma koşullarının sağlanması üzerine bilgileri aktardı.

Ata Soyer Sağlık ve Politika Okulu'ndan **Dr. Gültekin Akarca** ise "Emek Yağması İşçi Sağlığı Sadece Bir Mevzuat Konusu Değil, İşçinin Bedensel ve Ruhsal Bütünlüğünü Koruma Kavgasıdır" başlığıyla sunum gerçekleştirdi. Akarcacı, işçilerin ortak çıkarının sömürüyü ortadan kaldırmak olduğunu bunun için de mücadele araçları olan sendika ve parti örgütlenmelerinde bir araya gelerek bir sınıf mücadelesi vermesi gerektiğini vurguladı.

Sunum sırasında ve sonrasında işçilerin kavramlar ve emek sömürüsü, sınıf olma ve mücadele üzerine soruları ve katılımlarıyla interaktif bir oturum yapıldı.

**Dr. Muhammet Turabi Yerli** ise "İşçi Sağlığı Sadece Fiziksel Değil Psikososyal Bir Bütündür. Tükenmişlik de Bir Meslek Hastalığıdır. Travmadan Eyleme Kolektif İyileşme" başlığıyla sunum yaptı. Tüm canlıların yaşaması ve sağlıklı bir yaşam sürdürebilmesi için topluluğun bir arada olmaya, örgütlü hareket edebilmeye ve kendini güvende hissetmeye ihtiyacı olduğunu belirtti. İşçilerin çalıştıkları ortamdaki koşulların sağlıklarını etkilediğini, hem fiziksel hem de psikolojik olarak kendilerini güvende hissetmeleri halinde sağlıklı olabileceklerini vurguladı.

**Av. Ezel Demirkol** ise "Meslek Hastalıklarının Hukuki Değerlendirilmesi" konusunda işçilerin izlemesi gereken yol ve hukuki süreçleri, örneklerle anlattı. Sunumun ardından işçilerin sorularını yanıtladı.

**Türkiye Sakatlar Derneği** ise "Sakat Bırakmayın, Toplumsal Vicdana Seslenin" başlığıyla bir sunumla yer aldı.

Birçok farklı ilden gelen işçilerin ve işçi derneklerinin katıldığı çalıştayda OTİS, TSS-İŞ, KATAŞ-SEN ve Yapı Yol-İş üyeleri, serbest kürsü bölümünde aktif katılım sağlayarak iş kolundaki sorunlar, mücadele süreçleri, deneyimler ve kazanımları ve önerileri üzerine konuşmalar yaptı.

Tüm İş Konfederasyonu, işçilerin ihtiyaç duyduğu bu tür çalışmalarını ve etkinlikleri farklı illere yayarak devam edeceklerini, "Ulusal İşçi Sağlığı ve Meslek Hastalıkları Konseyi" oluşturmayı hedeflediklerini belirterek çalıştayı sonlandırdı.

# Madenciler Ankara'da

Eskişehir'in Mihalıççık ilçesinden Bağımsız Maden İş Sendikası öncülüğünde 13 Nisan günü yola çıkan ve 140 kilometre yürüyen Doruk Madencilik işçileri, 20 Nisan'da Ankara'ya ulaştı.

7 gün boyunca Beypazarı, Güdül, Ayaş, Yenikent ve Sincan'da konaklayarak, açıklamalar yaparak yürüyüşlerini tamamlayan işçiler, Ümitköy'de polisin saldırısı ve gözaltı ile karşılaştı. Bağımsız Maden İş Sendikası yöneticileri ve madencilerin işkenceyle gözaltına alınması, sosyal medyada katliam sonrası saldırıya uğrayan Soma madencileri ile özdeşleştirilerek "Madenciye atılan tekmeyi unutma!" tepkisiyle karşılandı.



Her saldırı ve engele rağmen "Ölmek var dönmek yok!" diyen işçiler Enerji Bakanlığı önüne ulaştı. Bakanlıktan görüşme isteyen madenciler, muhatap bulamayınca oturma eylemine başladılar.

Üstlerini çıkararak süresiz açlık grevine başlayan işçiler, Ümitköy'de gözaltına alınan Bağımsız Maden İş Sendikası Genel Başkanı Gökay Çakır, Örgütlenme Uzmanı Başaran Aksu ve Barış Altun'un serbest bırakılıp talepleri kabul edilinceye kadar açlık grevinde olacaklarını duyurdu.

Halkın görmemesi için maden işçilerinin etrafına gözaltı araçları park edildi, çevik kuvvet polisleri işçileri kalkanlarıyla kapattı, basın emekçileri de alana alınmadı.

Gece de Enerji Bakanlığı önünde oturma eylemini sürdüren işçilerin ateş yakması yasaklandı, ısınmaları için battaniye ve benzeri getirilmesine de Valilik ve Emniyet tarafından izin vermedi.

Küçük bir alana sıkıştırılan işçilerin sağlık durumunu kontrol etmek isteyen gönüllü hekimler de alana alınmadı. İşçilerden Yaşar Çelik'in ilaçlarının olduğu çantası dahi işçiye verilmeyince, Çelik bir süre sonra titremeye başlayarak fenalaştı ve hastaneye kaldırıldı.

21 Nisan sabah erken saatlerde polis, 110 maden işçisini ve yeni serbest bırakılmış olan Bağımsız Maden İş Sendikası yöneticilerini gözaltına aldı. Doruk Madencilik işçileri eylem planına göre o sabah TMSF önünde olmayı planlıyordu.

*Talepleri karşılanmadan ve somut bir protokol imzalanmadan Ankara'yı terk etmeyeceklerini belirten maden işçilerinin talepleri:*

*\*Birlikmiş tüm ücretlerin (maaş, ikramiye, yıllık izin) derhal ödenmesi.*

*\*Haksız yere işten çıkarılanların tüm işçilerin tazminatlarının verilmesi.*

*\*Ücretsiz izin dayatmasına son verilmesi.*

*\*İşçi Sağlığı ve Güvenliği (İSİG) standartlarının madende uygulanması.*

## Yine Kuyu Tipi Yine İşkence



Yüksek güvenlikli cezaevlerinin kapatılması ve sevk için süresiz açlık grevini sürdüren tutsakların durumuna dikkati çeken İHD, Antalya Döşemealtı Yüksek Güvenlikli Cezaevi'nde açlık grevinde olan tutsaklar Tahsin Sağaltıcı, Gürkan Türkoğlu ve Hüseyin Özen'in durumuna ilişkin 21 Nisan günü İstanbul ve birçok kentte açıklama yaptı.

İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu, dernek binasında basın toplantısı düzenledi. İHD İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu Eş Sözcüsü Meral Nergis Şahin'in okuduğu basın açıklamasında, "Kuyu Tipleri" olarak da anılan Yüksek Güvenlikli Cezaevlerinin tutsakları fiziki ve psikolojik olarak ağır biçimde etkilediği vurgulandı. Tutsak Tahsin Sağaltıcı, Gürkan Türkoğlu ve Hüseyin Özen'in

yüksek güvenlikli cezaevlerinin kapatılması ve sevk taleplerinin karşılanması için süresiz açlık grevinde olduklarını hatırlatan Şahin, tutsakların son durumlarına ilişkin bilgileri paylaştı:

Sağaltıcı'nın 40 kilonun altına düştüğü ve ciddi hafıza sorunları yaşamaya başladığı, avukat görüşüne dahi sandalyeyle çıkartılabilen Türkoğlu'nun ayaklarında his kaybının görülmeye başladığı, Özen'in ise burun kanamaları ve denge sorunu yaşadığı vurgulandı.

Bu açlık grevindeki üç tutsağın 10 Nisan'da "gözlem altında tutulacakları" gerekçesiyle Antalya Şehir Hastanesi'ne sevk edildiklerini ve halen orada olduklarını söyleyen Meral Nergis Şahin, yetkililerin tutsakların kabul edilebilir taleplerinin görmezden gelindiğini vurguladı.

# Biz de insanız

Aybel Gül

**M**edyada bir görüntü dolaşiyor. İki inşaat işçisi bir malzeme dükkanının önünde patronun otomobilinden iniyor. Otomobilden dediysek yolcu bölümünden değil, iki büküm tikiştirildikleri otomobilin bagaj bölümünden iniyorlar. Anlaşılan iş kıyafetleri patronun otomobilinin koltuklarını kirletmesin diye bagaja layık görülmüşler.

Bazen 50 TL'lik bir tedbirin alınmadığı ya da bazen bir zincir marketin çöpe atmak için ayırdığı çürük ya da bayat gıdayı çöpten yemekle açlık arasında sıkıştırılmış olmaktan, almak zorunda kalan işçilerin hırsızlıkla suçlanarak aşağılanması... **Emekçinin sürekli aşağılanması, her gün sayısız örneğini yaşadığımız sıradan bir durum halinde.** Emekçinin canı sıradan bir metadan bile daha kıymetsiz iken emekçiler saygınlığa da sahip değiller. Kapitalistlerin ise servetleri oranında canları da kıymetli, servetleri oranında satın aldıkları bir saygınlığa da sahipler. Hem de bu saygınlığı ve kıymeti, satın aldıkları tüm servetlerini emekçi kuşakların sömürsünden edinmiş en adi hırsızlar olmalarına rağmen.

Bu durum, emekçilerin geneli için de normal görülen bir durumdur. Emekçilerin geneli, bir avuç kapitalistin var olan tüm toplumsal zenginliğe sahip olmasını garipsemediği gibi, içinde tutuldukları insanlık dışı koşulları, bazen "Biz de insanız" çığlıklarını duysak da, genel olarak normal görürler. Hatta bu koşullarda bile kapitalist sınıfın temsilcilerine

hayranlık duyar, gidip bu temsilcilere oy bile verirler. Emekçilerin genelinin bilincindeki bu çarpıklık, emekçilerin saflığından kaynaklanmaz, egemen olan üretim ilişkilerinden kaynaklanır. Kapitalizmin ekonomik ilişkileri, bu ilişkilere uygun şekillenen bir kapitalist bilinç oluşturur. Ekonomik ilişkilerin toplumsal yaşama yansımaları olan bu bilinç, **kendiliğinden bilinç denilen bilinç türünü** oluşturur.

Fidel Castro, emekçilerin kendi çıkarlarına karşıt bu çarpık kendiliğinden bilinci ile ilgili düşüncelerini şöyle anlatıyor;

*"Toplumun o hali, dünyanın en doğal şeyi gibi görünüyordu pek çoğuna doğrusu. Tıpkı içinde doğduğu aile ya da yaşadığı köy gibi. İnsan tüm hayatı boyunca, 'bu adamın bir atı, bu adamın bir barakası var, bu adam tüm toprakların ve üzerindeki her şeyin sahibi gibi' şeyler duyarsa, asla garipsemez.*

*Yurttaşlar kapitalist ve boğazına kadar mülkiyet ilişkisine batmış bir toplumda doğuyor. Ona sorsanız her şey mülkiyet. Okuma yazması bile olmayan insanlar, ağızlarına bir parmak bal süren ve kendine ufak bir iş verme lütfunda bulunan bir yöneticinin idaresi altındaki patrona ait fabrikayı, ayak kabısı, oğlu, karısı kadar benimsiyor. Kapitalistler sosyalistlerin tersine sık sık psikolojiye başvurur. O dönemde insanlar o kadar mütevazı koşullarda yaşarlardı ki, zengin ve ahlaksız olduğunu bildiği o politikacılara bile hayranlık beslerdi." (İki Ses Bir Biyografi, s.85)*

Kapitalist toplumda, üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip kapitalist sınıf, tüm sermaye ve servetini işçi sınıfının artı emeğinden elde eder. Karşılığı ödenmeyen kapitalistin el koyduğu artı emeğinden. Kapitalist bu nedenle işçinin çalışmasının işçiye kalan kısmını, yaşam ihtiyaçları için gereken kullanım değeri kısmını sürekli azaltarak, el koyduğu artı-emek kısmını sürekli arttırmaya çalışır. İşçi sürekli **daha yoğun ve daha uzun ama daha az ücretle, daha da yoksullaşarak** çalışmaya zorlanır. Yaşamak için kapitaliste emek gücünü satmak dışında koşulu bulunmayan işçi, emek gücünü sürekli daha ucuza satmak zorunda kalan işçi, sonunda görür ki, ne çalış-



ması asgari yaşama yeter, ne de insan olarak bir değeri, bir önemi kalır. Sömürü arttıkça, emekçinin değeri her açıdan düşer.

*"Kapitaliste düşebilecek her şeyi, o ancak işçinin artı-emeğinden alabilir. Eğer işçi ekmek yerine patatesle beslenebilecek hale getirilebilirse, emeğinden daha fazla şey kopartılabileceği doğrudur yani ekmek ile beslendiği zaman kendisi ve ailesinin geçimi için Pazartesi ve Salının emeğini alıkoymak zorunda kalacaktır. Patatesle ise Pazartesi'nin ancak yarısına gereksinim duyacaktır ve Pazartesi'nin geriye kalan yarısı ile Salı'nın kalanı ya devletten ya da kapitalistin hizmeti için hazır bulunacaktır." (Kapital II. Cilt, Marx'ın yaptığı alıntidan)*

Kapitalist ekonominin yasaları ve bu yasaların işleyişi, topluma öyle vahşi bir ahlak anlayışı, kültür, bilinç olarak nüfus eder ki, emekçinin bizzat canı bile paraya eşitlenir. Kapitalist meta ekonomisinde emekçi, parası oranında yemek yiyebilir, barınır giyinebilir, parası oranında tedavi olabilir ya da eğitim, kültür bilim olanaklarından faydalanabilir, parası oranında saygı görür.

Eh kapitalist, emekçinin patatesle bile beslenmesini fazla görüp malkarna ve çöp niteliğinde gıdalarla yaşama noktasına getirip dayadığında

**Emekçilerin genelinin bilincindeki bu çarpıklık, emekçilerin saflığından kaynaklanmaz, egemen olan üretim ilişkilerinden kaynaklanır. Kapitalizmin ekonomik ilişkileri, bu ilişkilere uygun şekillenen bir kapitalist bilinç oluşturur.**

emekçiyi, emekçinin canının bile su-  
dan ucuz olduğu 'o son sınır'a da ge-  
linmiş olur. **Gelinen bu son sınırdaki, kapitalist vahşetin tüm sınırları zorlanır.** Değersiz emekçi, değersiz emekçi çocukları kapitalizmin bugün tam anlamıyla mezbaha haline gelmiş sanayisi içinde, tarımında, çıkar savaşlarında daha doğrusu sömürü savaşlarında kıyımdan geçirilir. Bugün yaşadığımız budur.

Emekçi, var olan tüm toplumsal zenginliğin gerçek sahibi ve üretici gücü olmasına, toplumun onun etrafında dönmesine rağmen bir avuç asalak kapitalist tarafından bu toplumun en değersiz şeyi haline getirilmiştir.

Kapitalist ekonominin egemen olduğu koşullarda, topluma egemen olan kültür, ahlak anlayışı, alışkanlıklar da kapitalist niteliktedir. Bu yüzden emekçilerin çoğu, kapitalist kültürün etkisi altındadır. Ama burada hesaba katılması gereken bir de politik bilinç, devrimci sınıf bilinci sosyalist kültür var.

"Her ulusal kültürde, en basit biçimiyle de olsa demokratik ve sosyalist kültürün öğeleri de mevcuttur. Çünkü her ulusta, yaşam koşulları kaçınılmaz biçimde demokrasi ve sosyalizm ideolojisini doğuran emekçi ve sömürülen yığınlar vardır. Ne var ki, her ulus, bunun yanı sıra, yalnızca değerler biçiminde değil, egemen kültür biçiminde bir burjuva kültüre de sahiptir." (Lenin)

Kapitalist kültürün, alışkanlıkların emekçiler üzerindeki etkisi, ancak devrimci sınıfın sürekli politik

mücadelesi ve emekçilerin sürekli devrimci eğitimden geçmesi ile belli ölçüde kırılabilir. Ama sınıfın, emekçilerin tamamının bu kapitalist kültür ve alışkanlıklardan kurtulabilmesi için ekonomik ilişki biçiminin değişmesi, iktidarın emekçilerin eline geçmesi gerekir. Böylece **kapitalizmde 'öge' olan devrimci sınıf kültürü, sosyalist ekonomik sistem zeminine dayanarak egemen kültür haline gelmenin yolunu açmış olur.** Ancak sosyalist sistem içinde devrimci ilerici insanlık kültürü güçlenip yaygınlaşarak, emekçiye toplumsal saygınlığını verir. Nihayetinde kapitalist toplumun rezil ahlak anlayışı ve emekçinin değersizlik durumu ortadan kalkar.

Burada şunu özellikle vurgulamak lazım. **Emekçilerin genelinde kapitalizm içinde sınıfsal çıkarlarına karşıt bir çarpık bir bilince, kapitalist kültüre sahip olmaları, sınıf çatışmasını ortadan kaldırmaz.** Kapitalist sınıfın tüm psikolojik, ahlaki kültürel kuşatmasına rağmen, insanlık dışı koşullarda yaşamaya ve çalışmaya zorlanan emekçi, kendine bir mücadele kanalı bulduğunda hızla devrimci proletarya etrafında toplanarak mücadeleye girer.

Bizde "bu halktan bir şey olmaz", "bunlar için mi bir şey yapacaksın", "koyun sürüsü gibi nereye çeksen gidiyor bu halk, bırak ne halleri varsa görsünler" deyip kendini akıllı yerine koyan bir canlı türü var. Bunlar emekçi sınıflar içinden çıkan, çoğunlukla küçük burjuva reformist, oportünist

*Emekçi, var olan tüm toplumsal zenginliğin gerçek sahibi ve üretici gücü olmasına, toplumun onun etrafında dönmesine rağmen bir avuç asalak kapitalist tarafından bu toplumun en değersiz şeyi haline getirilmiştir.*

"eski solcu" olan bir tür. Bu tür tüm korkaklığı ve bencilliğiyle ortalıkta dolanıp akıl vermeyi sever, ama zerre kadar da bildiği bir şey yoktur. Bunlar da tıpkı burjuva sınıf gibi emekçileri insan yerine koymaz, proletaryanın devrimci misyonunu kabul etmez, emekçilere saygı değil acıma duyar, hor görür.

Toplumsal sorunları çözmek, sömürüyü ortadan kaldırmak için önce devrimci bilim, bilimsel sosyalizm gerekir ve sonra da, bu devrimci bilimin kılavuzluğunda ciddi, uzun, zorlu bir devrimci mücadele gerekir. Yoksul ve cahil düşürülmüş kapitalist kültürün etkisi altındaki emekçi düşürüldüğü değersizlik çukurundan çıkıp hak ettiği toplumsal saygınlığı kazanacaktır. Komünizm bunun için vardır. Leninizm bunun için vardır.

## Sömürüye Karşı Bilgiyle Kuşanma Vakti

Nisan Kampanyası kapsamında sitemizdeki seçili kitaplardan oluşan setler 1 Mayıs'a kadar %50 indirimde!

<https://www.yenidonem yayincilik.com/setler/>

\* Her sete 1 adet Önsöz hediye

\* 1000TL ve üzeri alışverişlerinizde ücretsiz kargo



# “Güç Biriktirme Sanatı”

K. Taylan Kızıldağ

Tarihin muazzam derecede hızlandığı bir dönemden geçiyoruz. Bu hızlanış, küresel çapta emperyalist-siyonist ittifakın askeri saldırganlığını en üst noktaya taşıdığı bir dönemle izdüşümlü ilerliyor. Latin Amerika'dan Batı Asya'ya kadar emperyalizmin barbarlığı ve vahşeti sınır tanımıyor. Hem küresel çapta hem de Türkiye ve Kürdistan topraklarında siyasal ve ekonomik krizi derinlemesine yaşayan emperyalist-kapitalist egemenlik, artık bütün ilerici dinamikleri imha etmek için amansızca bir savaşın içine girmiştir. Emperyalist kapitalist dünyanın sıçramalı çöküşü ve sosyalizmin sıçramalı yükseliş çağı kapıyı aralıyor. Küresel çapta yığınların eylemlerinde ve sokak hareketlerinde gerçekleşen gelişme bunun bir yansımasıdır.

Emperyalizmin çöküşü sistemsel ama aynı zamanda ideolojik, kültürel, sosyal düzeyde de yaşanıyor. Türkiye-Kürdistan coğrafyaları ise tutuşmaya hazır bir bozkır gibi. Her gelişme hızla bir toplumsal patlamanın genel bahanesi olma durumuna dönüşebilir. Tüm bu gidişatın ortasında proleter devrimci güçler ve çeşitli politik düzeydeki özneler, siyasal hatlarını ve politik reflekslerini belirlemeye arayışında.

Öyle bir noktaya geldik ki, ortaya koyduğunuz bu tespitleri birçok dergi çevresi ya da reformizmin güvenli limanlarında gezen birçok yasal sol parti dahi utangaç şekilde dile getirir hale geldi. **Yanlış soruları sorarak, doğru cevaba ulaşmaya çalışıyorlar ya da baş aşağı olmuş politik anlayışlarıyla bu keşmekeşin içinden çıkmaya çalışıyorlar.** Ancak vardıkları yer hep aynı: Politik iflas, çıkışsızlık ve “tek adama karşı verilecek amansız mücadeleler için en geniş cephede birleşme çabaları”. Bu yavan sakızı artık çok duyar ve okur olduk. Herkes saldırıların boyutlanmasına karşı, “Şimdi artık harekete geçme zamanı”, “Tek adam rejimini bugünden durduralım” diye yazarak büyük bir kakofoni oluşturuyor.

## Yaşam İleri İtiyor “Öncüler” Geriliyor

Sosyalizmi ve devrimi sözlü anlamda dile getirip pratik ajitasyon ve bugünün görevi olarak görmekten kopan, hatta onlarca yıl sonrasının sorunu olarak ele alan bu çevreler, kendilerince manevralar yapmaya çalışıyor. Öyle veya böyle iç savaşın en üst düzeye tırmandığı dönemde bile salon toplantılarından vazgeçmeyen bu siyasetleri kıvrandıran nedir? Hatta politik programı ve ufku katıksız bir şekilde reformizmle örülü olan TKP, TİP gibi partiler, emeğin iktidarı şiarını özünden kopararak iyi bir ajitasyon argümanı olarak kullanır hale geldiler. **Sosyal reformizmin saflarında gezen en geri siyasal çevreler dahi politik ajitasyonun tonunu bir tık da olsa yükseltmek zorunda hissediyor.** **Peki neden?** Biz söyleyelim; devrim ve sert bir kapışma yaklaşıyor ve bunları bugün söylememiş olurlarsa politik kurnazlık ve laf cambazlığıyla “Bakin biz geçmişte bunları zaten tespit etmiştik” deyip işin içinden sıyrılamayacaklar.

Her fırsatta “en geniş muhalefet cephesini” birleştirmekten söz eden, gerici burjuva cumhuriyetin tarihine methiyeler düzen bu partiler mi emekçi sınıfların devrimci çıkarlarını savunuyor? Gerçek anlamda proletaryanın bağımsız devrimci sınıf çıkarlarını savunan güçlerden yana yakıla uzak duran bu partiler, kritik dönemeçlerde reformizmin politik kurnazlığıyla kendini güvenli limanlara atarak küçük burjuva anlayışlarını ortaya koyuyorlar. Oysa bilmedikleri şey emekçi sınıfların hafızası, bilinç düzeyi ve birikimi ile bu güldürüyü kaldırmayacaktır.

Yukarıda yaptığımız belirlemeleri açacak olursak; 19 Mart'tan bu yana yaşananlar ve Batı Asya'da 2 aydır süren emperyalist saldırganlık geleceği öngörmek açısından önemli emareler taşıyor. Emperyalist-siyonist ittifak, içinden çıkamadığı bu savaşta bir biçimi-

*Yaşadığımız topraklarda uzun iç savaşın o büyük birikimini ardında hisseden proletarya ve müttefikleri, 19 Mart'ta dönüşü olmayan bir kavgaya girmekten imtina etti. Ancak sokakları dolduran yüzbinler ve en başta yarı proleter durumuna itilmiş gençler ve üniversite gençliği için sokak savaşları ve ayaklanmanın öğretileri, iyi bir eğitim alanı oldu.*

miyle Türkiye'yi de savaşa çekerek bu durumun bir parçası haline getirmeyi hedefliyor. **Faşist devletin orduyu ve güvenlik bürokrasisini güçlendirerek giriştiği hazırlık, olası bir savaşa ve patlak verecek halk ayaklanmalarına karşı sermaye egemenliğini kurtarma hazırlığıdır.** Üstelik CHP belediyelerine yönelik operasyon ve kuşatmalarla seçimlerin fiilen bir hiç olduğunu dünya aleme de ilan etmiş oluyorlar. Bunun üstüne katlanan katıksız sömürü, işçilerin açlık eylemleri, derinleşen devlet şiddeti, sosyal çürümenin geldiği uçarı boyutlar bir sosyal patlamanın ufukta olduğunu belirtiyor. Emekçi sınıflar ile sermaye egemenliği arasındaki makas her geçen gün daha da açılmaktadır. İktisadi ve siyasal krizin çıkışsızlığı faşist devleti daha fazla şiddet ve baskıyı yükseltmeye itmektedir.

Bu yazımızda 19 Mart dersleri ve sonrası gibi bir konu hedeflemiyoruz. Ancak sokağa çıkan yığınlara önderlik etme iddiasını taşıyan bizler açısından, **bazı sorular üzerinde düşünmeye yarayacak bir zemin hazırlamak** istiyoruz. Bir yılı aşkın süredir çeşitli biçimlerde devam eden Türkiye Halk Hareketi ve şu an belirli bir durgunluk döneminde görünse de müthiş bir enerji biriktirmiş olan Kürt Halk Hareketi, sadece son bir yılda yaşadığımız gelişme ve olgularla birlikte ciddi birikimler elde etmiştir.

Tüm bu tablo ile birlikte ele aldığımızda, emekçi yığınların ve proletaryanın politik hazırlık, örgütlülük ve siyasal

bilinç durumu üzerinde konuşmamız ve bazı muhasebeleri tekrardan yapmamız elzemdir. Yaşadığımız topraklarda uzun iç savaşın o büyük birikimini ardında hissedilen proletarya ve müttefikleri, 19 Mart'ta dönüşü olmayan bir kavgaya girmekten imtina etti. Ancak sokakları dolduran yüzbinler ve en başta yarı proleter durumuna itilmiş gençler ve üniversite gençliği için sokak savaşları ve ayaklanmanın öğretileri, iyi bir eğitim alanı oldu.

Fakat bir sonraki hamle böyle yaşanmayacak, en alelade akıl bile bağıra çağıra Türkiye ve Kürdistan'ın keskin bir kırılmaya doğru gittiğini görmektedir. **Nitekim bu tabloda devrimin zaferini önceleyecek ve birleşik devrimin çıkarlarını sonuna kadar götürecektir bağımsız sınıf tavrının pekiştirilmesine ve devrimci sınıf hareketinin çelikleştirilmesine ihtiyacımız olduğu aşikar.** Üstelik bir halk ayaklanmasına önderlik edecek güçlü yığın bağlarının derinleştirilmesi, proletaryanın ve gençliğin öncülerinin yetiştirilmesi sorunsalı önümüzde duruyor.

### **Yarına Ertelenemeyecek Görevler**

Emek orduları içinde kök salmadan ve emekçi yığınlar içinde devrimci bir güç örgütüne dönüşmeden yani yığınlar içinde alabildiğine derinleşmeden ve emekçi sınıfların canlı sezgilerini yakalayamadan, bir devrime önderlik etmek, ham hayalden öteye geçemez. Tarihin nice örneğinde de gördüğümüz gibi, tarihsel haklılık ve doğru devrimci, devrimci bir politik programla bile, bu iddiayı cisimleştirecek, karınca gibi çalışan ordudan yok sunsa zafere yüzü göremez.

Lenin Ne Yapmalı'da **"Bize nasıl bir örgüt lazım"** sorusunu sorduktan sonra, **"Profesyonel devrimcilerden oluşmuş, işçi sınıfının zaferi için dur durak bilmeden militanca mücadele edecek devrimci bir sınıf partisine ihtiyacımız var"** şeklinde verdiği cevap, bugün hala güncelliğini koruyor. Profesyonel devrimciler üzerinden şekillenecek **bu partinin başat öznesi, elbet en ileri öncü işçilerdir.** Artık bu soruyu bugün sormak afaki kalırken, **"Bize nasıl bir çalışma tarzı lazım"** şeklinde bir soru yöneltebiliriz. Ancak doğru soruları sorabilirsek, doğru cevaplara ulaşabiliriz.

Uzun yılların mücadele birikimine dayanarak ve bugünün nesnelliğini görerek bu soruyu cevaplayalım. Sınıf savaşımı ilerledikçe ve üretici güçlerin gelişkinliği arttıkça, o günün devrimci siyaseti ve örgütlenme tarzı da ona göre şekil alır. Her çağın kendi kültürü, tarzı, şekillenışı bir öncekinden daha farklı ve kendine özgün olacaktır, bu sınıflar savaşımının doğası gereğidir. **Ancak yasal kitle partiliğinin yaydığı o yavan solculuğun gösterişli, ama içi kof popülizmini alt edemezsek, geleceğin komünist güçlerini reformizme teslim etmiş oluruz.** Devrimci kavrayış insanı şekillendirirken, yaşamın merkezine devrimi koyar. Ancak bugün artık salon toplantıları ve basın açıklamalarına sıkışmış bir çalışma tarzına sahip reformizmin klasikleşmiş

insan profili, sosyal faaliyetçiliğin ötesine geçmiyor. Bugün bu yaklaşıma karşı üzerinde tam da durmamız gereken biteviye ve coşkulu devrimci bir ruhla çalışan insanlarla buluşmak, saflarımızı onlarla güçlendirmektir. Emekçilerin sofrasına diz kırmaktan uzaklaşmak, popülist eğilimlere karşı saflarımızı devrimci teorinin haklılığıyla ve güncelliğiyle, proletaryanın bağımsız devrimci sınıf çıkarlarıyla bütünleştirip biteviye, özveriyle çalışabilmek...

Yaşamını emekçi sınıfların özgürlüğünden ve geleceğinden yana kuran, bu düzen içinde heybesinde kendi bireysel kurtuluşunu yedeklemeden, ki bu artık çok zor bir olasılık durumuna gelmiştir, çalışan adanmış komünistlerin başını çektiği bir şekillenişten söz ediyoruz. **Tarihimiz böylesi insanlarla dolu ve daha yüzlerce böylesi insanımız zindanlarda tutsak durumdadır.** Gerçekçi olurken olguyu tüm gerçekliğiyle koymamız gerekir ve devrimci iyimserliğin verdiği güvenle bugün saflarımızda böylesi insanlar oldukça fazladır, ancak yetersizdir! Kendi mutluluğunu emekçi sınıfların her ileri atılımında ve örgütlenme, bilinçlenme düzeyinin yükselişinde bulamayan insanlara bu kavganın kapıları kapalıdır.

### **Etkin Komünist Faaliyette Israr**

Disiplin, özveri ve fedakarca çalışma ve daha yoğun, ısrarlı devrimci faaliyet... Her anımızı tanımlaması gereken şekillenışı kısaca böyle ifade edebiliriz. 19 Mart'tan bu yana ayaklanan gençlik yığınlarının öncülerini tespit etmede, onlarla devrimci ilişkiler geliştirme konusunda yavaş kaldığımızı kabul etmemiz gerekiyor. Gelişen işçi ilişkilerini politikleştirme ve yığın faaliyetinde öne çıkarma konusunda daha sıkı denetim ve girişkenliğe ihtiyacımız var. Dergimiz çıktığında emekçilere koşmuyorsak, antiempyalist eylemlerde Denizlerin bayrağını militan gençlik kitesinin burçlarına yeterince



dikemiyorsak, durup düşünmemiz gerekiyor. Tarih ve koşullar bizden yana olabilir, ancak her öncünün karşılaştığı bazı zorlukları bizler de deneyimliyoruz.

En yetenekli, en gözü kara profesyonel devrimci kadroların, yığın faaliyetlerinde örgütçü yanlarının daha hızlı gelişmesine ihtiyacımız var. Pratik ve örgütsel durumumuzu büyük bir soğukkanlılıkla ve hiçbir kaygıya kapılmadan açık yüreklilikle değerlendirmek! Karşımıza çıkacak tablo: **"Tekrar tekrar yığınların içine gitmek, ısrarla emeğin iktidarının zorunluluğu ve bu iktidarı ele geçirmek için girişilmesi gereken acil işlerin neler olduğunu anlatmak."** Ajitasyon, propaganda ve küçük örgütlenme birimlerini yaygın bir şekilde kurabilmek... Bunları dilersek "drujinler", dilersek işçi komiteleri, halk komiteleri veya devrimci gençlik komiteleri olarak adlandıralım. Kurduğumuz her komiteyi, her taban inisiyatifini demokratik merkezîyetçilik ve eleştiri-özeleştiri kültürü ve işleyişi ile şekillendirmeliyiz. Küçük burjuva bireysellikler, böylesi örgütlü işleyen mekanizmalarda politik, duygusal eğitimler ve pratik mücadelenin öğreticiliği ile soğurularak, burjuva dünyanın insanını yeni insana yani komünist insana ulaştıracaktır.

Kimi anlarda nicel gücümüzün azlığı ve yığınlar arasındaki durumumuza dair kafa karıştıran tartışmalara girebiliyoruz ya da reformizmi boydan boya kaplayan o basiretsiz karamsarlık saflarımıza inceden sızabiliyor. Planlarının ve programlarının kusursuz bir saat gibi işlenmesini isteyenler saf iyimserlikten öteye geçemez, sermaye egemenliği ve faşizm ile amansız kavgalara girişmeyenler bu rahatlıkla çalışabilir ancak. Karşımızda tepeden tırnağa emekçi sınıflara karşı zor araçlarını elinde bulunduran faşist bir devlet makinesi ve acımasız bir iç savaş gerçekliği dururken; altüst oluşların her biri planlarımızı, hedeflerimizi yıkabilir. Ancak hareketin akışına kapılıp kendiliğindenciliğin dehlizlerinde kaybolursak işte o zaman yaşamın kendisine yönelik

iradi müdahaleleri gerçekleştiremeyiz.

*"Örgüt yürürse mücadele yürür"* mekanik anlayışına kapılmadan; sosyal insanın üretkenliği, girişkenliği ve kolektif dehası ile örgütlenmiş kolektif pratiğin neler başarabileceğini ortaya koymak istiyoruz. **Salt nesnel koşulların veya gelişen hareketin kendisinin sonuca götüreceği yanılığısına kapılmak, 200 yılı aşkın komünist hareketin birikiminden bir nebze de olsa anlamamış olmak anlamına gelir.** Etkin, sonuç alıcı, sürekli ve ısrarlı komünist faaliyet, bizi güç örgütüne dönüştürecek çalışma tarzımızın dayanaklarıdır. Bu ilişkiyi ancak doğru araçlarla ve araç-amaç diyalektiğini doğru yerde buluşturarak doğru oturabiliriz.

Böylesi bir çalışma tarzı politik eğitim ve duyu eğitimi ile yoğrulduğunda geleceğe güvenle bakabilen, gücünü işçi sınıfının, gençliğin, kadınların içinden çıkarabilen yığınlar içinde güç

biriktiren bir güç örgütünün yolunu açabilir. **Çalışma tarzı hiçbir formülasyonla sabitlenip, şemalar halinde dağıtılamaz. Ancak örgütlenmenin en temel izleği, yığınlara gitmek ve orada derinleşmenin yolunu bulmaktır.** Konformizme ve statükoculuğa karşı savaşı kazandıkça, bastığımız taşlar oturacaktır.

İyi bir ajitatöre ihtiyaç olduğu kadar, bugün iyi grafik tasarım yapan, sosyal medyayı başarıyla kullanan, edebi veya sanatsal yetenekleriyle insanları etkileyebilen, örgütçü yetenekleriyle, güçlü hitabetiyle insanları toplayabilen veya kaleminin gücüyle, teorik berraklığıyla yığınlara yol gösteren insanlar toplamı... Bu kolektif deha, kapitalizmin tektipleştirdiği insan profilini dağıtacak, çok yönlü gelişen, sınıf mücadelesinde ideolojik, politik ve pratik olarak çelikleşmiş yeni insanın gelişimini hızlandıracak.

Proletarya engin bir okyanustur ve okyanusun içinde her biri kendi meşrebinde akan dalgaları mevcuttur. O dalgaların zenginliğini ortak bir hamurda işleyecek kolektif dehayla ve devrimci programla buluştuğunda yapabileceklerimizin sınırı olmayacak. Gençliğin öncülerini devrimci proleter hareketin saflarına kazandıkça, gençlik yığınlarına daha güçlü seslenebileceğiz! İşte bu girişkenlik ve birikim Türkiye ve Kürdistan proletaryasının tarihsel birikiminde, belleğinde ve devrimci değerlerinde mevcut. Bu sanatta ustalaşma onuruna nail olmak için çalışmaktan ve yığınlara gitmekten başka çözümümüz yok; ama en çok da kendimize güvenip, ancak kendimizle menkul olmak ilkesini yaşama nakşederek ilerleme katedebiliriz. İşçilerin örgütlülüğü, disiplini, azmi ve tüm dünya işçileriyle birlikte vereceği uluslararası mücadele, nihai zaferimizin güvencesi olacak!

## İdealleri İçin Yaşadı ve Onlar İçin Öldü

Sibel Sürücü genç yaşında, Leninistler ile tanıştıktan hemen sonra, 16 yaşında mücadeleye girdi büyük adımlarla. Yaşamının son demlerine kadar da mücadelesini sürdürdü aynı adımlarla. Bu yazı, genç yaşta mücadeleye giren, kavganın öğretilerine göre yaşayan ve ona uygun aramızdan ayrılan Sibel için.

1976 yılında Tokat'ın Niksar ilçesinde dünyaya gelen Sibel Sürücü, genç yaşlarından itibaren devrimci mücadeleye adım attı. İdeallerine bağlılığı, kararlılığı ve cesaretiyle kısa sürede dikkat çeken Sürücü, Leninist Parti'nin komsomol örgütlenmesinin merkez komitesinde görev aldı.

Mücadeleye adanmış kısa ömründe, inandığı değerler uğruna her türlü fedakârlıktan kaçınmadı. İşkencehanelere girdiğinde henüz çok gençti; yaklaşık 1,5 yıl önce girdiği cezaevlerinden başı dimdik çıkmıştı. Okumaya, öğrenmeye düşkünlüğü, yoldaşlarına karşı gösterdiği samimiyet ve sıcak kalbiyle tanınan Sibel, zor zamanlarda bile umut ve ışık saçan incelikli bir duruş sergiliyordu.

2000 yılının Aralık ayında, Türkiye cezaevlerinde F tipi yüksek güvenlikli tecrit hücrelerine geçiş sürecinde sermaye ile emekçi halklar arasındaki gerilim doruk noktasına ulaşmıştı. 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen "Hayata Dönüş" operasyonu, onlarca devrimci tutsağın ağır şekilde yaralandığı ve birçoğunun hayatını kaybettiği büyük bir

katliamla sonuçlandı. Bu operasyonun ardından, F tipi tecrit sistemine karşı, insan onurunun ve kolektif direniş geleneğinin savunulması amacıyla Ölüm Orucu eylemi başlatıldı. Sibel Sürücü, bu onurlu mücadeleye ilk ekipte yer alarak katıldı.

Tecritin kaldırılması, işkence ve insanlık onuruna yönelik saldırıların son bulması talepleriyle yükselen mücadelenin 122. gününde, 22 Nisan 2001'de Sibelimizi henüz 25 yaşında kaybettik.

Sibelimizi kaybettik fakat yoldaşımızdan geriye amansız bir mücadele ateşi kaldı. Bugün Sibel'in mücadele ettiği koşullar, ilişkiler hâlâ güncel ve karşımızda duruyor. Öğrenci gençlik mücadelesinden, kadın mücadelesine, emek mücadelesinden, halkların mücadelesine Sibel'in mücadelesi sürüyor. Bugün uğruna dövüştüğümüz, kavgayı sürdürdüğümüz ne varsa, Sibel'in de kavgasıdır. Geçmişteki F tiplerinin yerini alan Kuyu Tipi zindanlarda kalan onlarca devrimcinin, sürgünlerle yerleri değiştirilen onlarca tutsağın, kimlik kartı dayatmalarıyla avukat görüşleri ve aile aramaları engellenen yoldaşların sesi olmak, günümüz devrimci mücadele kavgasını yükseltmek bizlerin görevidir.

Sibel'in mücadelesi zindanlardaki tecrit politikalarına karşı kolektif bir başkaldırıydı. O dönemde F tipleri; tutsakları yalnızlaştırma, örgütsel bağlarını koparma amacıyla tasarlanmış bir zor



yoluydu. Kararlı duruşuyla yoldaşlarının belleğinde silinmez bir yer edinen Sibel, "devrim savaşçıları ölümsüzdür" şiarının yaşayan bir örneği haline geldi. Zor zamanlarda devrimcilik yapan yoldaşları şimdi de karşılarında çıkan her engelde Sibel yoldaşlarını anımsayarak içlerindeki mücadele ateşini korlayacaklar.

Bugün, aradan geçen yıllara rağmen Sibel Sürücü'nün bıraktığı mücadele mirası hâlâ yol göstericidir. Tecritin, işkencenin ve baskının karşısında insan onurunu savunmanın bedelini canlarıyla ödeyenler, fikirlerini ve mücadeledeki şevklerini devamacısı olacıklara miras bıraktılar.

**"İnsanın idealleri uğruna yaşamasıyla, ölmesi arasında bir fark görmüyorum"** diyordu Sibel. Geride bıraktığı idealler uğruna yaşayacak onlarca yoldaşa yol açtı sözleri. Ölüm Orucu eylemlerinin 122. gününde ölümsüzleşen Sibel Sürücü yoldaşımızı anıyor, mücadelesini mücadelemiz sayıyoruz.



# Emeğin İktidarı için 1 Mayıs'a



*İstanbul*

1 Mayıs Taksim İnisiyatifi, 17 Nisan günü "Taksim İradesi Sahipsiz Değildir!" diyerek bir açıklama yayınladı ve "Türkiye işçi sınıfının ilk meydan kutlaması için Taksim'e çıktığı 1976 1 Mayıs'ının 50. yılında, Taksim kararlılığında olan tüm dostlarımızı omuz omuza yürümeye çağırıyoruz." dedi.



*İzmir*



İzmir Konak Kemeraltı'nda Mücadele Birliği okurları, DÖB'lü öğrenciler ve Emekçi Kadınlar bildiriler dağıtarak İzmir halkını 1 Mayıs'a çağırıyor.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) 2026 1 Mayıs'ı öncesi bir bildiri yayınladı. "Cesaretini Kuşan, Taksim'i Kuşat!" diyen devrimci öğrenciler, liseli, üniversiteli, işçi ve emekçi gençlik olarak 2026 1 Mayıs'ını; işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma gününü devrimci coşku ve cesaretle karşıladıklarını söylediler.

Bildirilerinde "1 Mayıs; işçi sınıfının safında; sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya için sokakları zapt ettiğimiz tarihi bir mücadele günüdür!

2026 1 Mayıs'ına giderken; geleceksizliğin, açlığın, yoksulluğun, dinci-gericiliğin, katliamların, faşizmin ve emperyalist savaşların en yakıcı boyutlara ulaştığı bir dönemden geçiyoruz. Yaşamlarımızın, geleceğimizin hiçe sayıldığı bir düzende yaşıyoruz. Emperyalizmin askeri, politik, iktisadi tüm gücüyle; Türkiye gibi işbirlikçi hükümetlerle, NATO ile, halklara savaş açtığı bir dönemden geçiyoruz." diyen DÖB, işçi ve emekçiler, genç öğrenci ve işsizler; kadın ve LGBTI+ bireylerin yaşadıkları sorunlara, katliamlara ve sömürüye dikkat çektiler.

Devrimci Öğrenciler "Ama bizler, derinleşen bu faşist saldırıların karşısında susmayan, yılmayan ve geleceğini kendi ellerine alan gençliğin kendisiyiz! Ard arda sıraladığımız bunca sorunun üzerine bir yenisinin eklenmesini beklemenin değil, tüm bu sorunları kökten kaldıracak bir devrimin habercisiyiz! Kırıntılarla doyan değil; işçi sınıfının, ezilen halkların, öğrenci gençliğin, kadınların tam ve eksiksiz kurtuluşu için sınıfının bilincini kuşanıp meydanları zapt edecek cüretiz!" diyerek 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrı yaptı.